

A technikai színvonal emelésével a kormány gazdasági programjának megvalósításáért

Tervek az Inotai Alumíniumkohóban

A párt Központi Bizottságától Takács elvtárs nemrégiben összehívta Várpalota nagyobb ipari üzemének műszaki vezetőit, hogy megtudja, miként vélekednek a kormány politikájáról és elsősorban a gazdasági politikájáról.

Új munkamódszer ez a párt életében,

ami határozott erősödést bizonyít. Igen érdekes szempontok vetődtek fel és bizonyos kérdésekben ellentétek a jelenlévők között. Közvetlen és őszinte hangnemen hozta felszínre az ellentéteket, de végülis, miután Takács elvtárs a kérdésekre választ, megszületett az egyetértés a jelenlévők között. Az ellentét, a beruházások — az akkumuláció — ütemének megszabásánál volt. Egyesek kifogásolták, hogy hároméves tervünk során olyan kevés az előirányzott beruházás, hogy az gazdasági fejlődésünk rovására fog menni.

Végül egyetértettünk abban, hogy elsősorban azért nem növelhetjük most az akkumulációt, mert ez veszélyeztetné az életszínvonal szintjének tartását. Továbbá olyan páratlan ütemű iparfejlesztés után, mint amilyen az elmúlt évek során végrehajtásra került hazánkban, bőven van tennivaló, fejleszteni való nagyobb beruházások nélkül is. A meglévő kereteken belül a technikai színvonal fejlesztése most gazdasági politikánk fő kitűzése. Bőségesen ad ez feladatokat mérnökeinknek és technikusainknak, figyelembe véve az egyetemokről és technikumokról kikerülő új generációt is.

A technikai színvonal emelésével elsősorban

az áruk minőségét kell javítani

és azok önköltségét csökkenteni. Téved az, aki azt hiszi, hogy a technikai színvonal emelése tisztán a műszaki feladata. Egy üzem technikai színvonalát csak annak kollektívja tudja felemelni. Persze az irányító erő a műszakiak kezében legyen ebben a vonatkozásban.

Az Inotai Alumíniumkohóban az 1957-es év is a fenti szellemben alakult. Tisztán láttuk, hogy az alumíniumkohászatra vonatkozóan fokozottan érvényes a kormány gazdaságpolitikája. Hozzáfogtunk a technológiai előírások finomításához, felhasználva kohászati szakismeretét és gyakorlatát, szigorúbb és kényesebb feladatokat adtunk ki. Ezek a feladatok nem a munka fizikai mivoltát tekintve, szigorúbbak az eddiginél, sőt ebből a szempontból könnyebbséget jelentenek, hanem a munka szellemi mivoltát tekintve.

Dolgozóink beváltották a hozzájuk fűzött reményeket, sőt felülmúlták várakozásunkat, pedig szakmunkásgárdánk igen fiatal. A kohóban 1958. és az azt megelőző évek, a mennyiségi fejlesztés éveit voltak. Ugrásszerűen emelkedett a termelt alumínium mennyisége évről-évre. Ugyanezen idő alatt a minőséget hűen kifejező 1 tonna készáru átlagértéke évről-évre legfeljebb néhány tized-százalékkal nőtt. 1957-ben 1956-hoz viszonyítva pedig 2,3 százalékkal nőtt. — 1 tonna készáru esetében az energiaköltség az előző években legfeljebb 1 százalékkal csökkent egy év alatt, 1957-ben pedig kb. 3,2 százalé-

kal. — 1957. év termelésénél 1 százalék kb. 1 millió forintot jelent.

A megtakarítások zöme energiában és devizaforgalomban jelentkeztek. Ezen felül közvetve is javítottuk a népgazdaság deviza helyzetét a kábelalumínium gyártáshoz szükséges alapanyaggal. Míg 1956-ban még csak elenyésző mennyiséget gyártottunk ebből a minőségéből, 1957-ben már az össztermelésünk nagyobb fele alkalmas volt kábel alapanyagként. Sajnos, csak kis részét értékesítettük valóban erre a célra. Itt a külkereskedelemnek és a feldolgozó üzemnek rugalmasabban kell dolgozni olyan irányban, hogy több kábelt exportálhassanak.

A kábel-export devizát jelent.

Külkereskedelmi miniszterünk néhány hónappal ezelőtt a „Népszabadság”-ban nyilatkozott ipari exportunk helyzetéről. A nyilatkozat szerint exportunkban előkelő szerepet visz az alumíniumkábel.

további eredményekre számíthatunk.

Legfontosabb ebben a vonatkozásban az energiafelhasználás csökkentése.

A kohászok szempontjából leglényesebb fejlesztés a legnehezebb fizikai munkának, a „kádbetörésnek” a gépesítése. Ezen a téren a múlt évben voltak kezdeti eredmények, de a gépesítés bevezetésével járó problémák zöme még hátra van. Új, nagyteljesítményű kompresszorokat szerelünk be, ugyanis a kádbetörőgépek préslevegővel működnek. Ezek a gépek beruházási szempontból nem jelentettek terhet a népgazdaságnak, mert ezek egyéb területen felszabadult ún. inkurrenciák. A betörőgépek használata újabb nagy erőpróbája a kohászok ügyességének. De érdekesen változathatja meg a gépesítés a káderhelyzetet is. Eddig ugyanis legfőbb kritérium volt a kohászok kiválasztásánál az erős testalkat, ezután pedig fokozatosan a szakismeret lesz. Lényegesen könnyebbé válik a munka. Szer-

A fémminőség javítás és így elsősorban a kábelalapananyag minőség javítása lényeges feladatunk az ez évi munkaprogramban is. A Fémipari Kutató Intézettel megállapodást kötöttünk a kutatási és fejlesztési munkákra. Fel kell használni azt a helyzetünket, hogy minden komolyabb előkészítés nélkül is a legszigorúbb nyugati szabványokat is ki tudtuk elégíteni. (A nyugati szabványok szigorúbbak minden egyéb szabványnál.) És van még a „társolyunkban” néhány lehetőség az eddigieken felül a minőség javítására. Ezeket dolgozzuk ki most a Kutató Intézettel karöltve.

A gazdasági élet minden területén végbemenő erős elektrifikálás, az atomenergia adta lehetőségek egyre nagyobb jelentőséget adnak az alumíniumiparon belül a kábelgyártásnak.

Az önköltségesökkentés terén is együttműködünk több vonatkozásban a Kutató Intézettel. Itt is jelentős

retreknél mielőbb elérni azt, hogy kohászaink egymás közötti erőpróbaikat kénytelenek legyenek a sportpályán lebonyolítani.

Az előttünk álló feladatoknál döntő mértékben számítunk az újító mozgalomra. Az Inotai Alumíniumkohóban ez egy egyre izmosodó mozgalom. Különösen a nehéz munkák gépesítése vonalán segítenek hathatósan munkásaink, a műszaki dolgozók pedig jelentős újítással segítik elő a minőség javítását, az anyag és energia megtakarítást.

Mi bízunk abban, hogy a technikai színvonal emelésével előteremtjük azt az anyagi bázist, amelynek segítségével rövidesen intenzívebbé tehetjük az akkumulációt. Bízunk abban, hogy az országos szinten is így lesz, és akkor megnyugodhatnak azok, akik ma talán méltán aggódnak fejlődésünk lassúbb ütemén.

Kolcsy Ernő,
az Inotai Alumíniumkohó főmérnöke.

Emlékezzünk!

„Majd az Ilonka elintézi...”

Kis sánta nő rója az utat. Nagy igyekezettel halad, meg-megáll, el-ellankad, majd ismét meggyorsítja lépteit...

Ki látta Vámos Ilonkát sántikálni a pesti utcán?

Hihetetlen energia hajtotta előre; órákhozszáig tartó utakat is szívesen megtett gyalog, ha ezzel a mozgalomnak szolgálhatott. Ő volt az, akire mindent rá lehetett bízni, aki a legveszedelmesebb és a legfárasztóbb feladattól sem riadt vissza. „Ötven elvtársat értesíteni kell...” „Ki kell osztani a röpseket...” „El kell menni egy pestikörmeyki üzembe...” Majd az Ilonka elintézi.

És Ilonka nem sokat kérdezősködött, meghallgatta, mit kell tennie és ment. Ha feltették és mást akartak küldeni helyette, sőt dőbben tiltakozott. Csak nem akarják félreállítani?

1927-ben kapcsolódott a mozgalomba; a rákövetkező évben bukott le. A Markóban sokan érezték meleg baráti szívét, segítőkészségét. Ő gondoskodott arról, hogy az elvtársak a VS útján megfelelő könyvekhez jussanak. 1929 őszén, annak ellenére, hogy az egészségi állapota igen rossz volt, hősiesszen végigküzdötte a 17 napos éhségsztrájkot. Már az első napokban ágyának dőlt, s csupán lelkiereje tartotta életben.

Amikor a Sallai-Fürst-ügyben ismétlenül lebukott, gyalázatosan összeverték, megkínózták. Operálni kellett a lábát, — sánta maradt. De ettől kezdve mintha még nagyobb odaadással szolgálta volna a mozgalom ügyét. Egyre többet vállalt magára. Megható igyekezettel bicegett, lihegett, verejtékezve rózta az utat, járta az emeletet, estére már csak vonszolni tudta kimerült testét, de szelíd, tiszta tekintetében derű és törhetetlen akarat csillogott. 1942-ben, már a rendőrség jól ismerte, bekapcsolódott a függetlenségi mozgalomba. A „Def.” csakhamar nyomára akadt. Az Andrassy-laktanya kizókamrájában borzalmasan meggyötörték, de a sánta, törékeny kis Vámos Ilonka csodálatos lelkierejét nem tudták megtörni. Szemvédelése útjának további állomásai: a Conti-utcai katonai fegyverház, Márianosztra, Németország. A politikai foglyok szörnyű táborában gyilkolták meg a náci pribékek.

Az agitációs munka megjavításáért

Egyre javul az Inotai Kohó párt-szervezetének munkája. Az agitációs munkával azonban ezideig mégsem voltak megelégedve. Most ezt a gondot is megoldották, mégpedig úgy, hogy agitációs brigádokat szerveztek. Ezt fontosnak tartják azért is, mert míg a pártcsoporthatóságok a párt-

gokhoz vitték el a párt és kormány határozatait, addig a brigád agitációja már a pártönkvüliekhez is eljutott. Az ő révükön kívánják elérni azt, hogy még jobban kiszélesedjen az őszinte bírálat. Kíváncsiak, hogy az agitációs brigádok beváltják-e a hozzájuk fűzött reményeket.

A vendégmarasztaló sár ellen

A sár olyan természetű jelenség, mely általában földből és vízből áll. Jellemző tulajdonságai közé tartozik, hogy valamikor ebből gyúrták a házakat, sőt egyes bibliai idézetek szerint, még az első embert is. Ahol ebből sok van, ott az emberek általában káromkodnak miatta. Azt is beszélik róla, hogy az anyaföldtől örökölt sajátossága a vendégmarasztalás. A történelmi feljegyzések között az is szerepel, hogy Várpalotán igen sok akad belőle. Létrejöttét nem, de kialakulását az emberek igen könnyen előidézhetik. Vannak külön erre a célra szerkesztett lovas, és gépkocsik. De előidézhető árkok ásása, és építkezések során is.

A legveszedelmesebb ellensége a kő, amely szállárságánál fogva, s ha nagy mennyiségben kerül a sár tetejére, képes azt egészen maga alá kényszeríteni. Várpalotán azonban a sárnak és a kőnek ezen évszázados harcából mégis a sár került ki győztesen. E harcnak a történetéhez tartozik, hogy a téli dombon házakat építettek. Ennek természetesen következményeként sarat idéztek elő, mely előbb ismertett tulajdonságánál fogva ugyancsak vendégmarasztaló. Az új házak lakói káromkodnak és kerülgetik reménytelenül. De nem azért élünk a XX-ik században, hogy az emberek behunyják szemmel elmenjenek a technikai fejlődés mellett. Ma már nem probléma a személyszállítás kételpá-

lyán való megoldása. Igen ám, de akkor minden házhoz ki kell építeni a felvevőt és a város középénél a leadó állomást. Ez nem jó, mert igen költséges. Keressünk hát olcsóbb megoldást. Például a gólyaláb se megvetendő dolog. Így mégsem veszítene el minden második járókelő a cipőjét, no meg egy új foglalkozási ág alakulhatna ki Várpalotán. Gólyaláb-készítő KTSZ néven. Ez sem jó, mert rengeteg faanyagot igényel, aminek egyébként is szükségben vagyunk. Keressünk egy még olcsóbb, és még ésszerűbb megoldást. Minthogy a közlekedést utak létesítésével könnyebben megoldhatjuk és ehhez kiválóan alkalmas és elegendő mennyiségű kő található Várpalotán, tegyünk egy próbát. De hogyan?

Az már igazán furcsa és rendkívül egyszerű dolog lenne, ha a tereprendezés során nyert követ erre a célra felhasználnánk. Nem. Ilyet nem lehet. Mi lenne akkor azzal a sok gépkocsival, ami most a város külső határába hordja ki a követ. Akkor sokkal kevesebb kocsi, sokkal közelebb szállítaná, és elvethetnénk a kételpályát, vagy a gólyaláb tervét. Egyszerűen a követ a sár tetejére dobálnák és az emberek nyugodtan közlekednének.

Lehet, hogy ez a megoldás is célra vezetne, érdemes ezen elgondolkozni, csak legyen, aki elgondolkodik rajta.

Lakások és emberek

Még ma is él a monda az egyszerű kőművesről, aki így szót társához: Fogd meg a kéményt, bemegyek a pénzért. Most nem a kőművesről van szó, hanem arról az emberről, aki ilyen munkát ad ki kezéből, meg azokról, akik azt elfogadják tőle.

Vannak emberek, akik két kézzel szórják az állam pénzét. És ha ezek az emberek egy vállalatba tömörülnek, akkor már nem kétkézzel, hanem lapáttal szórják, és különös gondnal kikényszerítik a közvéleménytől, hogy ócsárolja az állam ipart. Sajnos, ebben a példában, ehhez minden ok megvan.

A várpalotai Felsőmajorban a kormányhatározat nyomán nehéz milliókért bányászlakások épültek. A 26-os számú Állami Építőipari Vállalat a több-kevesebb körültekintéssel készült tervek alapján az épületek felhúzta. Amitől ők megtehettek, megtették. Rájuk nincs is különösebb panasz. Csak itt-ott rúgja le a vakolatot a forrásban lévő méz, néhány kémény visszafelé pipál, meg ez az erőszakos bakonyi szél leszedi a tetőről a cserepeket. De ez lenne talán a kisebbik hiba, azonban ami az alvállalatokat illeti, azokra nem mondhatjuk, hogy róluk vagy jól, vagy semmit, mert a pohár máris kicsordult.

A lakások parkettái felpúposodnak, a cserepályák füstölnek. Igaz, csak akkor, ha esz bennük a tűz. De akkor aztán alaposan. Olyan láng- és füstoszlopok vágnak ki a kályhaajtón, hogy a Vezuvnak is becsületére válna. Mintha csak a Halotti beszédet idéznék a lakók. Csupa hamu, füst és korom vagyunk. (Mármint a lakásunk.) Másutt a kályhák hőterelő lapjait potyognak bele a tűzterbe, a füst meg ömlik minden ta-

lálható résen, — mert rés aztán bőven található. Az építőmunkások közül többen arról beszélnek, hogy normaszabvány után nem két, hanem három kályhát raktak össze naponta, darabonként 100 forintért. Ez 25 munkanappal számolva, 7500 forint havonta... Szép kis kereset ezért a csunya munkáért. De folytassuk tovább. A redőnyök leszakadnak, a lépcsőházak ablakai zárhatatlanok, úgy vagdossa őket a szél, hogy hamarosan vakon ástának. (Ilyesmí már előfordult.) Fűthetetlen lakások január közepén. Szép kis história. Bocsnát! De lakjon fűtetlen lakásban az ilyen lelkiismeretlen ember, nekünk gyerekeink is vannak.

Arra nem vállalkozunk, hogy utána számoljunk, mennyibe kerülnek a pótmunkák, ha akad egyáltalán valaki, aki elvégezze, vagy elvégeztesse. (A kályhások ugyanis levonultak az épületekről.) Szó, ami szó, amit egyszer és egy költséggel elkészíthetnének, arra ne pocskolják az állam pénzét. A kormány a lakásprogrammal nemcsak hajlékot akart adni, hanem megelégedést is. Mikor vonják már felelősségre az ilyen ünnepöntöket??

Talán nem kapcsolódik szorosan ide a másik panasz, de ez is panasz. Festik az ajtókat, ablakokat. Szép fehérre és ez jó. De hogy most festik, az nem jó! Kell egy hét, mire megszárad. Mi legyen addig? Mocskoljuk, maszatoljuk össze, vagy tartózkodjunk ajtó és ablakalán lakásban egy hétig? Mi azt javasoljuk, nézzék meg az ilyen embert, meg a szándékát is. Így is lehet propagandát csinálni. Csak hogy az ilyen propagandára a mi rendszerünknek nincs szüksége.